

ALİ ÖZDOĞAN YAZDI

ŞAİR ALİ ÖZDOĞAN

LEYLA

Aşkınla yanan sevgili aşk bilmedi leyla
Ağlattı yazık döktü de yaş silmedi Leyla
Gelmez mi seven gitti de bak gelmedi Leyla
Aldanma yalan aşkta kalan gülmedi Leyla

SEN

Gel hezârın nağmesinden sırr-ı gülzar anla sen
Tez geçen demler ki aşktır gül-i zara ağla sen
İntizar et bir bahar'çün leyl nehara bağla sen
Tez geçen demler ki aşktır gül-i zâra ağla sen

ZİKR-İ HÛDA

Ah kalbine nur rûha sürûr câna gıdâdır
Teskin edecek arifi tek zikr-i Hüdâdır
Gör terki de terk eyledi Haktan yana zâhîd
Her mülkü fedâ cânı fedâ ruhu fedâdır

VUSLAT DEMİ

Vuslat demidir beklediğim, yar bana bâr'dır
Fânîye bakıp aşk diyenin kısmeti nâr'dır
Ah aşkta firâk goncada hâr hikmeti vardır
Fânîye bakıp aşk diyenin kısmeti nâr'dır

MASKARA

Kibir tutmuş gözlerin ilmi yükledin hâr'a
Benliğin kaf dağından gelir attığın nâra
Hükmün geçmez fukarâ sanma bildiğin senin
Durdur buruştu tenin kör riyâkar maskara
h ıslaktur konuşur da dil durmaz dâim helâli
Âdem haramdan utanmaz ibrettür lisân-ı hali
Ol tecelli-yi Celâli bilmez gibi güyâ nâdan
Kabre gider terkeylemez dilemmâ hal-i melâli

DİLÂRA

Ey Dilârâ zulmedüp aşktan feragât eyleme

Sen de leylâdan mı gördün vasl'ı firkât eyleme
Gör muhabbet'çün verilmiş bir çiçektür kâinat
Kılma innâd sev sezâdur aşk meşakkat eyleme

BOŞ LAKIRDI EYLEYEN

Boş lakırdı eyleyende zâhirdür elbet hevâ
Bulunmaz o derde devâ sâfi kirdür muhtevâ
Riyâ için olur rüsvâ istiskal eder millet
İllettür ol rezil illet şeytandan gelür fetvâ

UTANSIN

Aştım insanlıktan boyumu aştım
Gurura düşmüşüm ben dâhi şaştım
İmtihâna gelen bir garip baştım
Beni dev aynasına koyan utansın

Kırılır câm imiş meğer şu canım
Esmâ tecellisi anım her yanım
Şems'ten nûr'a bende tek parlayanım
Ah ışık senindir diyen utansın

Kulun hakkı mıdır kibirle gurur
Var eyleyen demiş taat'te sürûr
Vakit yanaşınca kalp küt küt vurur
Üç günü ebedi sayan utansın

EBED YOLCUSU

Kalp, verene aşıktır cümle âşıkân sussun
Ebed yolcusu gönül Hâlık'a uçan kuşsun
İz'an eyle bak ne der zikretmeden bî hûşsun
Ebed yolcusu gönül Hâlık'a uçan kuşsun

ŞÜKÜR

Hariçte ararsın cûd Kerîm vermiş ya vücûd
İz'andur rükû sücûd gel şükrünü eda et
Rızkın sana nâmedür zannetme hengâmedür
Okuyan allâmedür gel şükrünü edâ et
Nimet midür akçe pul âhir sarıldığın çul
Nimet Hakk'a olmak kul gel şükrünü eda et

ENDİŞE

Ah âniden olur derdest olmaya kim fânîde mest
Nam sorarsa de geç sermest, imtihan endîşedür
Fani kırılır bir sişe zanneyle hârika pîşe
Geçer şimşek misal neşe, imtihan endîşedür
İz'an eylemezse âdem nâm çevrilür olur adem
Hayat denür amma bir dem, imtihan endîşedür

NİÇİN GELMİŞİZ DÜNYAYA

Ya ben'de mahpus ya sen'de
İkisi de nefis'e bende
Ben sorayım şimdi sen de
Niçin gelmişiz Dünyaya

Bahar verdi sana Sâni
Gül verdiğin âciz fânî
Hani o âşıklar hani
Niçin gelmişiz Dünyaya

Leylâ mıdır aşk ey şâir
Bilemedin ne şeâir
Âmâ olduk Hakka dâir
Niçin gelmişiz Dünyaya

AĞLA EY DİL

Ah tarümâr oldu ömür dil açtığı yareden
Bî-nevâya derde derman beklenir mehpâreden
Ağla ey dîl ağlamak var sen gibi avâreden
Bî-nevâya derde derman beklenir mehpâreden

SÖYLE AŞIK

Ah şu leylâdan mı aşklar söyle aşık söyle sen
Kalb-i Mecnun içre kim koymuş da saklar söyle sen
Söyle ondan gayri aşk yok kim yasaklar söyle sen
Kalb-i Mecnun içre kim koymuş da saklar söyle sen

HİRKAT

Saklandı gönül aşkını izler gibi firkat
Bin korkusu var ah yakacak kor gibi hirkat
Sor Hakk'a bakan kalbini vermek mi ki sirkat
Bin korkusu var ah yakacak kor gibi hirkat

GÖNÜL

Geçsin gelecek baharı bekler ya hezar
Sen kıl a gönül diyar-ı ukbâya nazar
Ânın gibi bak imanla nurdur o mezar
Gel kıl a gönül diyar-ı ukbâya nazar

İNTİZAR-I HEZÂR

Gör goncada hâr-ı intizar gamda hezar
Gül-zâr'a nazar kılar bizar gamda hezar
Mâzîde bahârı bergüzâr gamda hezar
Gül-zâr'a nazar kılar bizar gamda hezar

DÂR-I CEFÂ

Derd-i iftirak içredür âşıkâ dâr-ı cefâ
Aranmazmış meğer burda yalan yardaki vefâ
Ağla ey çeşm ağla durma esefâ vâ esefâ
Aranmazmış meğer burda yalan yardaki vefâ

AYAK ÇEKMEK

Başkadur fânî olandan terkedüp çekmek ayak
Başka iz'an-ı vech-i Hakk hem bekâya iştiyak
Ah niyyete niyyet etmek elzem nâs-ı gâfile
Niyyetsiz şol nakd-i ömür hebâ olur nâfile

DUA

Nefsimize bırakma müstakim kıl ilâhi
İhlas içre murâda huşû ile râm eyle
Ol ukba menziline kalmaya mü'min âhı
Yolunda eyle bizi her ânı bayram eyle

CÂNÂ

Cânâ yetişir gönlümü hûn etme aman
Ağyarı bırak akli cünûn etme aman
Gör sevdi senin aşkını can aşkını can
Sevdim diyerek aşka oyun etme aman

YALAN İMİŞ

Şu üç gün fâniye kandum şol nefesi dâim sandum
Ah aldanmaktan usandum burda neş'e yalan imiş
Dema lezzetlerüm gamdur kimi dert kiminde kâmdur

Yahu kırılır bir camdur burda gam da yalan imiş
Amma var ki bir hakikat sorsan derler Hakkı idrak
Aman dikkat aman dikkat elde bir tek kalan imiş

AŞK BİLMECEDİR

Yar etse sitem âşığa günler gecedir
Ah dur diyemez cevri de sevmiş nicedir
Nimet bilinir amma şu aşk bilmececi
Ah dur diyemez cevri de sevmiş nicedir

ÇAĞDAŞ

İz'ânı kıt bî edeb Hakk'ın evidür mâbed
Üç gün'çün zâyi ebed koysunlar seni çağ'a
Bir yalan söz irtica belli sârıktan ricâ
Ne havf bildün ne recâ koysunlar seni çağ'a
Çağdaştır elbet turâb eyler bedeni harâb

GÖNÜL

Ah bunca çiçek hep sanadır Hû de gönül
Rahman'a gönül açmanadır Hû de gönül
Vallahi vefâ önce gerek ahiri aşk
Hikmetlere mum yakmanadır Hû de gönül

EDEPSİZLER

Yahu elimde değil danışayım sizlere
Bir tek bedduamız mı var şu edepsizlere
Elbette Allah verir Allah alır zâlimi
Çektik şu mezâlimi ne düşer ki bizlere

TALANIN SONU

Çok vakit yok kim bekleye zulm ile âbâd olan
Kabre dolan seyyale şu bir açan binbir solan
Eyler talan tek karınca şol bedenden alır hak
Bir ışık yak mâziye bak ruhlar var saç baş yolan

AŞKIN YERİ

Sevdim gönül evinde yerin saklı ey peri
Bilsen meğer kaderde imiş aşkının yeri
Sevda yolunda kaldı gönül dönmüyor geri
Bilsen meğer kaderde imiş aşkının yer

KOMA GEL

Fânî yetişür âdeme ah yandırur nâr-ı aşk
Koma gel çeşm'i giryanda ukbâdur pınar-ı aşk
İz'anla ol nûra gark visâle komaz firâk
Gölgelerden eyle idrâk tecellîde ism-i Hakk

ATEŞ

Firkatin söylerken nâyi bâd ateş sadâ ateş
Anla derde müptelâyı yâd ateş feryâd ateş
Ah lezzettten bir safâyı iftiraktan bin belâyı
Anla derde müptelâyı yâd ateş feryâd ateş

EY GONCA MİSAL

Cânâ susamam ki nar-ı aşka düştüm
Hûn oldu gönül bimar-ı aşka düştüm
Ey gonca misal tabibi ol şu cânım
Kurtar ne olur humar-ı aşka düştüm

AŞK

Ah sırrı nedir söyle gönül sen niye varsın
Sevmek ne demek bunca emek gör kime yarsın
Aldanma hazer eyle aman fânide batma

Sev amma veren kim diye bak aşkı duyarsın

ASLINDA...

Aslında boş biriyim yoktur bir mahâretim
Başkasının kusuru kırımından tahâretim
Farklı düşünenleri bin hatayla sayarım
Yalandan yükselmeye ben merdiven dayarım
Sana mı kaldı adam varmış hiç planım
Yetmiyor sana zâhir bunca yalan dolanım

RÜYA

Bir tatlı rüyâ gönül uyansan bitecek
Ah sırrı nedir içip de kansan bitecek
Bazan ne ateş düşüp de yansan bitecek
Hikmetle uyan biraz dayansan bitecek

SEN

Şen günlerimin neş'esi sen hoş sesi sensin
Ah rûz-u bahar bâd-ı sabâ rûha esensin
Elvân-ı sebâ içre gönül neş'e bezensin
Ah rûz-u bahar bâd-ı sabâ rûha esensin

CÂNÂ

Bildim ki safâ seninle yazmış Yaradan
Bak derdime bak çıkar bu canım yara'dan
Ah gör ne çabuk geçer ya fânî şu ömür
Ağyarı çıkar yeter ki cânâ aradan

CÂNÂ

Sevindi kalbim seninle cânâ
Sadâ-yı aşkım duyur cihâna
Sığar mı bilmem ki can şu can'a
Sadâ-yı aşkım duyur cihâna

EY YAR

Kalbim yine incindi derinden sana ey yar
Sar yâremi sar eyleme cevr yar-ı sitemkâr
Gel ruhâ safâ ver bana gül kalpte elem var
Sar yâremi sar eyleme cevr yar-ı sitemkâr

CÂNÂ

Kalbinde saklasan da unutsan da bendesin
Cânâ inanmasan da şu cân ü bedendesin
Ruhumda ta derinde sakın sanma tendesin
Cânâ inanmasan da şu cân ü bedendesin

GÖNÜL

Sende doğar sende batar sanma sen
Katreyi gör Şemse nazar kıl gönül
Hikmeti var zâhire aldanma sen
Gölge için yanma hazer kıl gönül

ÂBİD

Yol verür mü rezil nefse mahpus eyler ânı âbid
Bilür düşman içerdedür kor kalbi başına zâbit

NE BU GAYRET...

Bilmedim ki ne bu gayret ah heves-i vâris için
Âdem derdest konur kabre hazırlığı Paris için

YETER

Bir gonca gül misali hayalimde dur yeter
Durdur yeter o ânı tahattur-u nûr yeter
Cevr-ü cefâ içinde nefeslik huzur yeter

Durdur yeter ki ânı tahattur-u nur yeter

ÜLFET PERDESİ

Bunca nîmetler görünmez perde olmuş ülfetin
Etti ihsan ol Rahimden bilmemektür zul sana
Ah azad ol gör nefistür en büyük yük külfetin
Can içindendür münâdî hû deyûben bulsana

OL MUHAMMED MUSTAFA (SAV)

Kadri bilmez bî-vefâyım çektiğim dâim cefâ
Hakk'ı iz'andur safâ der ol Muhammed Mustafa (sav)
Kör mü oldum vâ esefâ düşmemiş gönlüm saf'a
Hakkı iz'andur safâ der ol Muhammed Mustafa (sav)

CÂNÂ

Anla artık anla cânâ âşığın tek vârı yâr
Dâhi izânın gerektür ânda elzem âr'ı var
Görmeyenler'çün münâdî bak ne söyler kâinat
Kış bahârın leyl nehârın gülde hârın kârı var

EYVAH

Cevretti ya zalim bana yıllar boyu bilmez
Silmez ki vefâsız o akan yaşları silmez
Aldandı gönül belki de binler kere eyvah
Gülmez şu yüzüm böylesi aşktan yana gülmez

YAR

Kırdın yine yar lâne-i gönlümle harâbım
Cevrin bana hâr dîdede eşkim ise âbım
Sevmem diyemem nîmeti aşk belki serâbım
Cevrin bana hâr dîdede eşkim ise âbım

YALAN İMİŞ

Temâşâ-i dem eyleyip demledim her demini
Hayaller ayn-ı inkıraz simâda riya gördüm
Nağme-i mâtem beklermiş yârin gonca femini
Yalan imiş aşk yemini aşk dahi rüya gördüm

ZİKRİNİ DİNLER

Şen nazlı günün ardına saklandı da mehtâb
İstanbulu seyreylerek zikrini dinler
Duy sevgili gel sen de katıl ruhuna sun âb
Ay nur gece nur nurda gönül hû ile inler

CÂNÂ

Hatırâlar ağlatır hep bil ki sevdalar hüzün
Sevme cânâ sevme n'olur solmasın gülsün yüzün
Geçti ömrümden bahar yaz çok yüzün gördüm güz'ün
Sevme cânâ sevme n'olur solmasın gülsün yüzün

SENİN

Yüzün hüsündür senin
Medih süsündür senin
Âhir hüzün'dür senin
Ey neş'eyâb mâhitâb
Sana eylerim hitâb

Sen gonca âşık hezâr
Bayıldın kılsın nazâr
Ah ne yakın âh ü zâr
Ey neş'eyâb mâhitâb
Sana eylerim hitâb

Hâlâ sevdâda gözün
Âşk güftesi hoş sözün
Amma fânîdir öz'ün
Ey neş'eyâb mahitâb
Sana eylerim hitâb
Ah âdem-i muamma
Fâniye meftun amma
Kabre kör olmuş âmâ
Sonu bilmez ki firak
Ânı zanneyler ırak

Nasihate karnı tok
Akıl sorar isen çok
Bakışları keskin ok
Sonu bilmez ki firak
Ânı zanneyler ırak

Hayal doldurur özü
Dünyalıktır her sözü
Birden kapanır gözü
Sonu bilmez ki firak
Ânı zanneyler ırak

GÖRÜNE

Kabuk çıkar öz görüne
Ateş yanar köz görüne
Mânâ için söz görüne
Mahiyetin nedir âdem
Nîçün gizlersin demâdem

Gör ki sen aczinle varsın
Fakrınla ol Yâr'e yâr'sın
Gayrı bî çâre ağyarsın
Mahiyetin nedir âdem
Nîçün gizlersin demâdem

Müştâkısın var mı hayat
Neyini bilirsin heyhat
Gel şaşırma nefse dayat
Mahiyetin nedir âdem
Nîçün gizlersin demadem

EY ÂDEM

Yürek buruk olsa da bak bugün bayram sana
Rabb-i Rahim ikrâmı onca nîmet râm sana
Amma hikmeti iz'an elzem olmuş ey âdem
Gaflet içre düşersen dur yeme haram sana

SESSİZLİĞİNİN SESİ

Ve yalnızlık ülkesi ağarmış saçınlasın
Sessizliğinin sesi kulağında çınlasın
Yalan gülücüklerle saklama acınlasın
Sessizliğinin sesi kulağında çınlasın

VEFASIZ

Firkat demi âhım diyemez şimdi vefâsız

Ah neydi günâhım diyemez şimdi vefâsız
Bin cevr ile yıkmış şu gönül lanesi vîran
Gör baht-i siyahım diyemez şimdi vefâsız

RAMAZAN

Oruç için ya niyetim
Ne de güzel pişti etim
Kuru ekmek yedi yetim
Geçti yine şu ramazan
Elde kaldı nef'sim azan

Bini aldım biri yedim
Elbet aç'ı benimsedim
Çöpe koydum yedi kedim
Geçti yine şu ramazan
Elde kaldı nef'sim azan

Diyemedim ömrüm hazan
İhlas içre tut da kazan
Nef's kancası yuttu sazan
Geçti yine şu ramazan
Elde kaldı nef'sim azan

RABBE DÖNMEK

Gayri el çekmek gerektür sanki kalmaktır murad
İçtinâb ettüm kabirden amma ahirdür sırat
Çare tektür Rabbe dönmek ah Rahimdür hem Kerim
Hû deyû af isterüm ben beklerüm andan berat

GÖNÜL

Fâni Dünyâdur kaçanlar Hakka râm olmuş gönül
Gör vefâkar olmayan kim can haram olmuş gönül
Mâsivâdan kıl tecerrüd söylerim duymaz mısın
Kabri görmüş ağlayanlar hep yaram olmuş gönül

İMTİHAN

İmtihan'çün gelmiş ene tard eylerüm gitmez gene
Ya Rab senden muvâzene kurtar hakikat bileyim
Mahpus oldum bunca sene ruhumu sıkan mengene
Ya Rab senden muvâzene kurtar hakikat bileyim.

BAK

Beden denen şu kafesten çıkıp da rûhuna bak
Gönül telinde safâ gör ya can ilinde vefâ
Hayat ü lezzete dalmış şu şer guruhuna bak
Hayal içinde hatâ gör ya dert içinde cefâ

ZİKREYLE GÖNÜL

Zikreyle gönül zikr-i hüdü ruhuna candır
Hû hû diyerek aşkını sen Hak'ka dayandır
Fânî dediğin çokca melâl lezzeti an'dır
Hû hû diyerek aşkını sen Hakka dayandır

BİLEMEDİM

Ah bilmedim bilemedim vücûd içre binler hane
Elim yetişemez câne güyâ benim ne bahâne
Hem bilemedim fânidir aldandım ya şu cihâne
Elim yetişemez câne güya benim ne bahâne

VEFA

Vefâsız olandan ümidin mi var

Vefâdır şü aşktan sorarsan vefâ
Kerimden ki nîmet inanmazsa yar
Cefâdır seversen nasîbin cefâ

GÖNÜL GÖZÜ

Dillerde zikri kâim kalplerde aşk-ı Mevlâ
Görmek gönül gözünden Hak'çün olan o evlâ
Leyla düşer gönülden Mecnun rüyâda hâlâ
Görmek gönül gözünden Hak'çün olan o evlâ

GÖZLERİM

Gaflet mi örtmüş gözlerim yanlışı bakar eyvah eder
Fânî için yaşlar döker câhilliğinden âh eder
Dünya nedür Ukbâ nedür bilmez Rahim Allah ne der
Fânî için yaşlar döker câhilliğinden ah eder

GÖRMEZ MİSİN?

Görmez misin ey akli çok kibrinde mahpus kahraman
Fânî için hâlin yaman ammâ geçer zâlim zaman
Görmek gerek artık uyan şol nef's tuzak düştün aman
Ya Rab eman der aldanan kabrin yakın düştün aman

SÜKÛT

Zannederler ben feragât eyledüm hakkım kayıp
Dinle nâdan eyle iz'an kem kelâm etmem ayıp
Hem katından zâyi etmez intikamım Züntikâm
Hak benümdür ânı vermem nef's için sövmem sayıp

VUSLAT ÜMİD EDERKEN

Görmez misin şü gönlüm derdinle doldu taştı
Ah yâreler derindir bilsen içimde hâr var
Vuslat ümîd ederken firkat gelip ulaştı
Bilmem söner mi nârın yağmış saçımda kar var

SEVGİ SAKLA

Kalbinde sevgi sakla yakışmaz o kin sana
Lütfeyleyip de Rabbi gönül verdi insana
Sev dâimâ sevinçle seven âferin sana
Lütfeyleyip de Rabbi gönül verdi insana

GÖNÜL

Baharı bekleyeceksin sonunda yaz gelecek
Ümîdi sakla gönül sen o yaz da az gelecek
Papatya gül nice renkler ki lâl beyaz gelecek
Ümîdi sakla gönül sen o yaz da az gelecek

YALANDIR

Duymadım ben târumâr olmuş gönüllerden sitem
Ah yalandır aşka dûçârım deyip hem ağlamak
Âşikan'çün gûl-i terdür cevri çekmek dem be dem
Ah yalandır aşka dûçârım deyip hem ağlamak

ÇAĞDAŞ

Bahane mi yaradana aramamak için çağ
Nasıl dimağ nedir hayat yahut nedir kalmak sağ
Vefa lazım sana elbet kim insandır biline
Dua tâc olsun diline yoksa şeytan atar ağ

İMTİHAN

Ne ihtiyar olabilmiş ne genç kalır bu beden
Şü fâniden nice ister de gam alır bu beden
Ne umduğunda safâ var ne bulduğunda vefâ
Oyun sanır bilemez hiç bu imtihan Yüce'den

GÖNÜL

Yâr-i mecaza kaçıp yâreye düştü gönül
Serâpa yelken açıp çâreye küstü gönül
Bilmedi bâb-ı hikmet aşk denilen muammâ
Bilse der neşe saçıp aşk başım üstü gönül

FİRKAT

Nicedir bu nâr -ı firkat yanıyor gönül durulmaz
Çıkamaz serâb-ı aşktan ne hevâ ki gem vurulmaz
Kimi derde müptelâdır seviyor akıl sorulmaz
Çıkamaz serâb-ı aşktan ne hevâ ki gem vurulmaz